

har Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

J. C. Larsen: Det var blot et Par Ord, jeg vilde tilføie med Hensyn til hvad den høitærede Finantsminister bemærkede om min Deeltagelse i de omhandlede Actstykkers Forfattelse. Det er aldeles rigtigt, at jeg havde den Ære, fra Statsraadets Side at være anmodet om at tage Deel deri (Hør!), men jeg har ikke selv umiddelbart confereret med noget Medlem af Statsraadet, det skete ved Conferentsraad Wegener (Hør!). Endnu mindre har jeg Kundskab om, hvilke enkelte Uttringer og Forhandlinger der kunne være faldne i Statsraadet selv; jeg har været med at affatte disse Acter i Overensstemmelse med hvad jeg havde al Anledning til at ansee for Statsraadets Mening (Hør!). Var der en af Acterne, der ikke saa ganske gjengav det Indhold, som man ønskede, saa fik vi den tilbage med Anmodning om at forandre den, og jeg erindrer netop, at den Consentsact, som Hans Høihed Prinds Christian af Glücksborg har udstedt, blev ganske omfreven, fordi den første Affattelse ikke ganske svarede til Ønsket. Jeg maa altsaa antage, at den nu foreliggende netop stemmer baade med hvad Statsraadet og hvad Prindsen vilde. Der er vistnok Udskilligt i disse Renunciationsacter, som ikke fremgaaer af Warschauer-Protokollen, men som naturligviis er Noget, der heller slet ikke var i Strid med den, men Noget, der frit kunde føies til (Hør!), og jeg skal si, hvad det var, vi troede, overensstemmende med Statsraadets Mening, at maatte sørge for ved Affattelsen af disse Acter; dette var, saavidt det stod i vor Magt, at forebygge, at der ikke fremtidigt skulde blive Leilighed til at danne et Slesvig-Holsteen (Hør!). Derfor blev det saa skarpt udtrykt i disse Acter, hvorledes Kongeriget og Hertugdømmet Slesvig m. v. nedarvedes igjennem Kongelovens Arvesølge paa Prinds Christians Afkom med hans Gemalinde. Man vilde ikke have, at det skulde gaae, som det rimeligviis er gaaet med Christian den Første, at Forrædere have faaet ham til at troe, at det jo var ligegyldigt, med hvilken Adkomst han havde Slesvig, naar han kun fik det tilligemed Holsteen (Hør!). Vi

kende jo den Theorie, der er opstillet om en selvstændig Stat Slesvig-Holsteen, og om at de to Hertugdømmer vare forenede ved een og samme Arvesølge. Denne Theorie maatte paa det Bestemteste modsiges i disse Renunciationsacter, og dette var et Hovedpunkt, som vi især maatte lægge Vægt paa.

Finantsministeren: Jeg kan ikke finde, at de Udtalelser, den sidste ærede Taler nu fremsatte, i mindste Maade kunne siges at være fremkaldte ved den Oplysning, jeg har givet (Hør!). Jeg har ikke bebrejdet den ærede Rigsdagsmand og hans Medarbejder, at Renunciationsacterne have faaet det Indhold, som de have (Hør!); det ville jo alle de Herrer, som have hørt mine Udtalelser, bedst kunne bedømme. Jeg har været saa langt fra at bebrejde ham det, at jeg har sagt, der var Meget deri, som jeg fandt kunde være rigtigt og ønskeligt; men min Betænkelighed derved var, at jeg frygtede for, det skulde give Anledning til de mig noksom bekjendte Vanfælgeligheder, den danske Regjering havde mødt i alle de forløbne Aar, hvergang der var Spørgsmaal om nogen særlig Sikkring af den danske Krones Fordringer med Hensyn til Slesvig. Det er altsaa forsaavidt aldeles overflødig, ligesom at forvare de Herrer, der i 1851 have udarbejdet disse Renunciationsacter, imod, at de skulde have gjort Noget, der ikke var rigtigt; thi jeg har ikke sagt, at de have gjort noget Urigtigt. Det har heller ikke paa nogen Maade været min Mening, og mine Ord gave heller ikke Anledning til at troe det, at bebrejde den ærede Rigsdagsmand, at han skulde have fordulgt den Oplysning, som jeg nu gav. Jeg er aldeles overbevist om, at den ærede Rigsdagsmand har været ubekjendt dermed, og jeg vilde ønske, at han paa et tidligere Standpunkt af denne Sag havde været vidende om det, som der først nu har været Anledning for Hans Majestæts Regjering til at oplyse, om tidligere Forhandlinger, der ere foregaaede i Statsraadet; thi da vilde maaskee hans Ansættelse om den Tankes Ryhed, som er udtrykt i det Kgl. Budskab, have været en anden end den, han ved flere Leiligheder har fundet sig foranlediget til at udtale.

Formanden: Den af Finantsministeren